(třetí dějství)

Na scénu přichází Kamil s Naturálem. Kamil se zamyšleně rozhlíží, Naturál obdivuje svoji muskulaturu.

Kamil: „Myslím, že jsme teď někde jinde. Tohle přece není Řím."

Naturál (nadechne se): „Ó né. Tohle je Francie. Tu bych poznal kdekoliv. Země vína, zpěvu… žen."

Kamil (nenadšeně): „Francie. No fajn. Tak jdeme na to."

Naturál (vyzývavě k němu přistoupí): „A na co přesně, mon ami?"

Kamil (nevzrušen jej zarazí rukou): „Máš mi říkat, co je dobré. Tak do toho. Osviť mě."

Naturál: „A copak to není jasné, můj drahý příteli?" *jak mluví, tak obletuje Kamila, jenž se ho všemožně snaží zbavit* „Příroda sama nám říká, co po nás chce. Volá na nás a my ji nemůžeme neslyšet. Někteří to nazývají hříchem, ale skutečný hřích by bylo nepodvolit se. A na ty, kdo se podvolí, čeká odměna – v rozkoši. To, můj milovaný příteli, je skutečné dobro."

Kamil: „S tebou asi taky není všechno úplně v pořádku, co?" *povzdychne* „No, aspoň nemáš maňáska."

Naturál: „Věř mi. Dokážu ti, že co je ve světě správné musí být především správně cítit."

Kamil: „Jen do toho. Dokazuj."

Naturál se lišácky usměje, ulízne si vlasy.

Kamil (dodá): „Na někom, kdo nejsem já, buď tak laskav."

Naturál: „Nikdo jiný tu není."

Kamil: „Neboj, on se někdo brzy ukáže."

Eluáz (ze zákulisí): „Pierre, ach můj Pierre!"

Kamil rozhodí rukama stylem já-jsem-to-říkal, na scénu vběhne Eluáz s dopisem v ruce.

Eluáz (vzlyká): „Pierre! Jak jsi to mohl udělat!"

Naturál: „Ta je… nádherná."

Eluáz si sedne a vzlyká. Kamil kolem ní obchází a zvědavě si ji prohlíží.

Kamil: „Slečna má, zdá se, nějaký problém. Tak to by od nás bylo pěkné, kdybychom jí pomohli, co říkáš?“

Naturál se chystá kleknout si před Eluáz a spustit emocionální ohňostroj, Kamil jej ale zadržuje.

Kamil: „Já sám. Bylo by celkem kontraproduktivní, kdyby utekla.“ *významně pohlédne na Naturála* „S křikem.“

Naturál naznačí, že má Kamil volnou ruku. Kamil lehce zaklepe Eluáz na rameno.

Kamil: „Promiňte… Éé… Ahoj! Totiž… Víte… Nemohl jsem si nevšimnout, že tu pláčete a… stalo se něco?“

Eluáz propukne v mohutný pláč. Naturál se posměšně ušklíbne.

Kamil (snaží se): „Slečno, neplačte! Já vám musím pomoct, jinak půjdu do pekla!“

Naturál (posměšně): „To je Romeo.“

Kamil (dosti surově): „No tak, slečno, neřvi!“

Naturál (ujímá se situace): „Jestli dovolíš, zlatko.“

Naturál (pokleká k Eluáz): „Má drahá, i mužné srdce mé puká a duše se rmoutí vida vaše krásné oči prolévat tak hořké slzy.“

Eluáz se utiší, nechá se Naturálem chytnout za ruku a vstává; spolu poodcházejí.

Naturál: „Již není však třeba setrvati v zármutku, neb věžte, že vás do svých citlivých rukou ujímá kavalír, jenž si umanul rozehnat všech vašich chmur. Poctíte-li jej svou přízní, snad by vás mohl obnažit – totiž oblažit! – lehkou konverzací a vytříbenými způsoby. Dovolte mi vám představit…“

Kamil (rychle Eluáz podá ruku): „Kamila! Jsem Kamil.“

Eluáz (nejistě ji přijme): „Já jsem Eluáz.“

Naturál za jejími zády naléhavě gestikuluje Kamilovi, aby jí ruku políbil. Když se Eluáz otočí, zářivě se na ni usměje.

Naturál (rozplývá se): „Eluáz! Božské jméno! Jak rosa nad ránem! Jak blankyt na nebi! Jak jemný zpěv hrdliččin zval ku lásce hlas, kde borový zaváněl Máj!“

Kamil: „Nevšímejte si ho, je to pošuk. Tak – proč vlastně pláčete?“

Eluáz (už zase natahuje): „To… Pierre! Můj Pierre! Čtěte.“

Eluáz podává Kamilovi dopis, Kamil se neurvalým tónem pouští do čtení.

Kamil (čte): „Drahá holubičko… No tak to nevypadá tak zle.“

Eluáz: „Čtěte dál.“

Kamil (čte dál): „… mezi námi je konec. Aha. Miluji tě a tak dále, ale tvůj strýček slíbil, že jestli nás ještě někdy uvidí spolu, tak mi… no to se nehodí.“

Eluáz: „Hulvát!“

Kamil (pokračuje ve čtení): „Vymyslel jsem to takto – já zůstanu v našem domě se služebnictvem a ty půjdeš jako řeholnice do kláštera v Aržen… Aržua… Arž… to se nedá přečíst! S láskou Pierre!“

Naturál (bere Kamilovi dopis a zahazuje jej): „Pierre je minulost, spanilá Eluáz! Kdo by se trápil pro takového vydřiducha.“

Kamil: „Na slovíčko. Omluvte nás, slečno.“

Odchází s Naturálem poněkud stranou.

Kamil: „Jen pro moji informaci, o co my se tu vlastně pokoušíme? Snažíme se jí vrátit jejího milého, správně? To je dobrá věc?“

Naturál: „Ale no tak. My se tu z milosti boží snažíme jejího milého nahradit.“

Kamil (nejistě): „A to je správně? Takhle ji využít.“

Naturál: „Božínku. Vzpomeň si, co jsem ti před chvílí říkal o přírodě, o volání. Podívej, jak je pěkňoučká.“

Oba kriticky zhodnotí smrkající Eluáz.

Kamil: „Já nevím. Na můj vkus trochu uřvaná.“

Naturál (zeširoka): „Srdce si žádá, co si srdce žádá.“

Kamil: „Jenže žádá si srdce zrovna ji?“

Naturál: „A žádá si srdce skončit v pekle?“

Kamil: „To si srdce nežádá. To si vůbec nežádá.“

Naturál: „Tak do toho.“

Naturál strčí Kamila na Eluáz, Kamil na ni málem upadne.

Kamil (nesměle): „Totiž… Dobrý den!“

Eluáz (jaksi zmateně): „Bonjour.“

Kamil (spěšně): „Bonjour! Bonjour… éé… uh… mademoiselle.“

Naturál (zuřivým šeptem napovídá): „Dál! Řekni jí, že je všechno v pořádku!“

Kamil: „Všechno je v pořádku!“

Naturál: „Rozveď to!“

Kamil: „Všechno je v pořádku… Víte?“

Eluáz (s nadějí na něj pohlédne): „Skutečně?“

Kamil: „No ano, fakt.“ *zoufale se ohlíží po Naturálovi*

Naturál: „Chytni ji za ruku!“

Kamil se vrátí pohledem k Eluáz, zkoumá, jak by ji nejlépe chytil za ruku, párkrát si to nanečisto zkusí. Křečovitě se na ni zasměje, chytne ji, poplácává ji po ruce.

Kamil (stále s křečovitým úsměvem k Naturálovi): „Připadám si jako debil.“

Naturál: „Jde ti to skvěle! Teď zkus trochu pohanit jejího milého.“

Kamil (k Eluáz): „Víte, ten váš Pierre… To je pěkná svině.“

Eluáz se okamžitě pouští Kamila a znovu se dává do breku.

Naturál: „Ale s citem! Rychle, řekni jí něco pěkného.“

Kamil: „Jste krásná, Eluáz, miluji vás!“

Eluáz nepřestává brečet. Naturál už to nevydrží, vkládá se do toho.

Naturál: „Ale ne, ty truhlíku, to je všechno úplně špatně. To musíš dělat jinak, lehce, něžně, vášnivě, jako… jako…“

Kamil (ironicky): „Rosa nad ránem?“

Naturál: „Přesně! Sleduj.“

Naturál: „Eluáz? Ó, Eluáz! Zapomeňte na Pierra. Není vás hoden. Ať si dál láme hlavu s tím, zda co růží zvou, i zváno jinak vonělo by stejně!“

Kamil (pohřebně): „Pane Bože.“

Naturál (prudce strhne Eluáz do popředí): „Eluáz? Ó, Eluáz!
Tak krásná jsi jako dětský sen
pod jižním nebem, avšak zůstává
otázkou, co je krása, jsou to jen,
nádherná ňadra, štíhlá postava…

Jak Naturál recituje, drží Eluáz před sebou čelem k publiku. Jakmile řekne „ňadra“, chytí ji za ňadra, jakmile „štíhlá postava“, chytne ji za zadek (u čehož obojího Eluáz mírně zapiští). Eluáz se sotva může vzpamatovat, Kamil ji ale od Naturála strhává, sám jí přitom drží poněkud neuctivě.

Kamil: „No vážně, co je s tebou špatně?!“

Na scénu přicházejí Fulbertovi sluhové.

První sluha: „Pustíš ji, zvrhlíku?!“

Druhý sluha: „To je on, co za ní pořád dolézá!“

První sluha: „Tak ty jí nedáš pokoj? Neřekl ti snad pan Fulbert co se stane, když tě u ní ještě někdy někdo nachytá?“

Kamil: „Pánové, to je omyl!“

Kamil si uvědomí, že Eluáz drží v náručí a pustí ji na zem.

Kamil: „To nejsem já, ten z dopisu, já jsem tady ve vší počestnosti!“

Naturál: „Cha!“

První sluha: „My tě varovali. My ti říkali, co se stane, když si nedáš pokoj.“ *sluhové vytahují velké nůžky*

Druhý sluha: „Říkali jsme ti to.“

Kamil naléhavě hledá zastání, ale nedostává se mu. Jak při zápase v ringu se v kruzích obchází s pochopy, kteří výhrůžně cvakají nůžkami.

Kamil (ukáže do nikam): „Hele, svatý Augustin!“

Sluhové (ohlédnou se): „Kde?“

Kamil neváhá a utíká. Druhý sluha se za ním rozbíhá, ale první jej zastavuje.

První sluha: „Nech ho běžet. Však on si ho pan Fulbert najde později.“

Sluhové odcházejí. Naturál se loučí s Eluáz, která zatím konečně vstala na nohy. Políbí ji ruku.

Naturál: „Au revoir, mademoiselle. Bylo mi potěšením.“

Naturál odejde ze scény. Opět se ovšem vrátí, přehodí si Eluáz přes rameno (či vezme do náručí) a neúčinně vzdorující ji unese pryč. Třetí dějství končí.